USNESENÍ PŘEDSEDY SOUDNÍHO DVORA

29. dubna 2005 *

Ve věci C-404/04 P-R,

jejímž předmětem je návrh na předběžné opatření podle článků 242 ES a 243 ES, podaný dne 14. října 2004,

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, zastoupená C. Arholdem a N. Wimmerem, Rechtsanwälte, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

navrhovatelka,

další účastníci řízení:

Komise Evropských společenství, zastoupená V. Di Buccim a V. Kreuschitzem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

Schott AG, dříve Schott Glass, zastoupená U. Soltészem, Rechtsanwalt,

vedlejší účastník v prvním stupni,

PŘEDSEDA SOUDNÍHO DVORA,

po vyslechnutí generální advokátky C. Stix-Hackl,

vydává toto

Usnesení

1 Svým návrhem na předběžné opatření žádá společnost Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (dále jen „navrhovatelka") předsedu Soudního dvora, aby odložil vykonatelnost článku 2 rozhodnutí Komise 2002/185/ES ze dne 12. června 2001 o státní podpoře poskytnuté Německem ve prospěch Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Německo) (Úř. věst. L 62, s. 30, dále jen „napadené rozhodnutí"), a to buď až do konečného rozhodnutí Soudního dvora o opravném prostředku navrhovatelky ze dne 22. září 2004 ve věci C-404/04 P nebo až do okamžiku stanoveného předsedou Soudního dvora, a podpůrně aby přijal každé jiné nebo dodatečné opatření, které bude předseda Soudního dvora považovat za nezbytné nebo přiměřené.

Skutečnosti předcházející projednávanému návrhu na předběžné opatření

2 V napadeném rozhodnutí Komise shledala, že Spolková republika Německo poskytla navrhovatelce podporu neslučitelnou se společným trhem ve výši 4 milionů DEM. V článku 2 tohoto rozhodnutí uložila Spolkové republice Německo požadovat neprodleně navrácení této podpory.

3 Navrhovatelka navrhla u Soudu prvního stupně Evropských společenství zrušení napadeného rozhodnutí. Během řízení nařídil předseda Soudu několikrát předběžné opatření, kterými se převážně odkládala povinnost navrácení sporné částky až do doby uzavření řízení před Soudem s tou podmínkou, že navrhovatelka část této částky vrátí, což také učinila (viz usnesení předsedy Soudu ze dne 4. dubna 2002, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01 R, Recueil, s. II-2153; ze dne 1. srpna 2003, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01 R II, Recueil, s. II-2895, a ze dne 12. května 2004, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01 R III, Recueil, s. II-1471).

4 Poté, co Soud rozsudkem ze dne 8. července 2004 (Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01, Sb. rozh. s. II-0000, dále jen „napadený rozsudek") žalobu ve věci samé zamítl, dne 22. září 2004 podala navrhovatelka proti tomuto rozsudku opravný prostředek. V rámci tohoto opravného prostředku navrhuje znovu převážně odklad napadeného rozhodnutí až do okamžiku uzavření řízení před Soudním dvorem.

5 Ke skutečnostem, které předcházely projednávanému návrhu na předběžné opatření obsahují body 7 až 28 napadeného rozsudku bližší údaje:

„7 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH je německá společnost sídlící v Ilmenau ve spolkové zemi Durynsko. Působí v oblasti sklářství.

8 Byla založena v roce 1994 manželi Geißovými s cílem převzít čtyři z dvanácti řetězců výroby skla, které měla bývalá společnost Ilmenauer Glaswerke GmbH (dále jen „IGW"), jejíž vstup do likvidace provedl Treuhandanstalt (subjekt veřejného práva pověřený restrukturalizací podniků bývalé Německé demokratické republiky, který se později stal Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, dále jen „BvS"). Dotčené výrobní řetězce pocházely ze znárodněného majetku Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau, který byl před německým sjednocením centrem výroby skla bývalé Německé demokratické republiky.

9 Prodej čtyř výrobních řetězců IGW žalobkyni proběhl ve dvou etapách, tj. první smlouvou ze dne 26. září 1994 [dále jen „asset deal 1" (dohoda o převodu aktiv)], schválenou Treuhandanstalt v prosinci 1994 a druhou smlouvou ze dne 11. prosince 1995 (dále jen „asset-deal 2"), schválenou BvS dne 13. srpna 1996.

10 Podle asset-deal 1 činila prodejní cena prvních tří řetězců celkem 5,8 milionu německých marek (DEM) [2 965 493 eur (EUR)] a měla být zaplacena ve třech splátkách, dne 31. prosince roku 1997, 1998 a 1999. Zaplacení bylo zajištěno zástavním právem k nemovitostem ve výši 4 milionů DEM (2 045 168 EUR) a bankovní zárukou ve výši 1,8 milionů DEM (920 325 EUR).

11 Je nesporné, že žádný z těchto tří termínů splatnosti nebyl dodržen.

12 Na základě asset-deal 2 byl čtvrtý výrobní řetězec rovněž prodán IGW žalobkyni za cenu 50 000 DEM (25 565 EUR).

13 Je rovněž nesporné, že žalobkyně měla v roce 1997 nedostatek hotovosti. S ohledem na tento nedostatek zahájila jednání s BvS. Tato jednání vedla k uzavření smlouvy ze dne 16. února 1998, v níž BvS souhlasil se snížením prodejní ceny vyplývající z asset-deal 1 o 4 miliony DEM (dále jen „snížení ceny").

14 Dopisem ze dne 1. prosince 1998 Spolková republika Německo oznámila Komisi různá opatření, která měla za cíl dostat žalobkyni z finančních obtíží, mezi nimiž bylo i snížení ceny. Toto oznámení se zčásti týkalo restrukturalizačního plánu pro období od roku 1998 do roku 2000, zahrnujícího zejména hledání nového soukromého investora, který by byl schopen vložit částku 3 850 000 DEM (1 968 474 EUR).

15 Dopisem SG (2000) D/102831 ze dne 4. dubna 2000 Komise zahájila formální vyšetřovací řízení upravené v čl. 88 odst. 2 ES. Usoudila, že německé orgány mohly v rámci asset-deal 1 a asset-deal 2 poskytnout různé státní podpory. Tyto údajné podpory jsou popsány ve sdělení zveřejněném v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 29. července 2000 [Výzva k předložení připomínek podle čl. 88 odst. 2 Smlouvy o ES týkajících se podpory C 19/2000 (dříve NN 147/98) – Podpory poskytnuté společnosti Technische Glaswerke Ilmenau GmbH – Německo (Úř. věst. C 217, s. 10)], v němž Komise

měla předběžně za to, že dvě z daných opatření mohla být považována za podpory neslučitelné se společným trhem, tj. snížení ceny a půjčka ve výši 2 milionů DEM (1 015 677 EUR) poskytnutá Aufbaubank Durynsko (TAB) dne 30. listopadu 1998 žalobkyni na základě režimu podpory NN 74/95 [schváleného rozhodnutím SG (96) D/1946].

16 Dopisem doručeným dne 7. července 2000 předložila Spolková republika Německo Komisi připomínky k zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Podle ní nepředstavovalo snížení ceny státní podporu, ale odpovídalo chování soukromého věřitele, který hledá způsoby, jak vymoct svou pohledávku v situaci, kdy zaplacení celé prodejní ceny by pravděpodobně způsobilo vstup žalobkyně do likvidace.

17 Poté, co se žalobkyně obeznámila se sdělením ze dne 29. července 2000, předložila Komisi dne 28. srpna 2000 své připomínky. Požádala Komisi, aby jí umožnila přístup k nedůvěrné části spisu a aby jí dala možnost předložit následně nové připomínky.

18 Dopisem ze dne 11. října 2000 BvS poskytl žalobkyni lhůty k zaplacení zůstatku ceny stanovené v asset-deal 1, tj. 1,8 milionů DEM, jakož i k zaplacení úroků za období od 1. ledna 1998 do 20. června 2000 ve výši 198 800 DEM (101 645 EUR). BvS stanovil nové termíny splátek na 31. prosince 2003 až 2005 bez toho, aby požadoval zaplacení dodatečných úroků. Bylo tak stanoveno, že v každém tomto termínu bude zaplacena částka 666 600 DEM (340 827 EUR).

19 Sdělením ze dne 20. listopadu 2000 předložila Spolková republika Německo Komisi své připomínky k připomínkám podniku Schott Glas, soutěžitele žalobkyně, předloženým Komisi dne 28. září 2000 v rámci formálního vyšetřovacího řízení.

20 Dne 27. února 2001 předala Spolková republika Německo Komisi v příloze svého sdělení opis posudku p. Arnolda, účetního znalce, o situaci a vyhlídkách výnosnosti žalobkyně ze dne 24. listopadu 2000 (dále jen „Arnoldův posudek").

21 Dne 12. června 2001 přijala Komise napadené rozhodnutí ohledně státní podpory poskytnuté Spolkovou republikou Německo společnosti Technische Glaswerke Ilmenau GmbH. Komise se výslovně vzdala možnosti přezkoumat v rámci téhož formálního vyšetřovacího řízení jiné potenciální podpory, jakými jsou novace bankovní záruky ve výši 1,8 milionů DEM zřízená v rámci asset-deal 1 na pozemkový dluh nižšího pořadí („nachrangige Grundschuld") a odklad zaplacení zůstatku ceny stanovené v této smlouvě na rok 2003 (body 42, 64 a 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a dospěla k závěru, že snížení ceny by nebylo přijato soukromým věřitelem, ale představovalo státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES neslučitelnou se společným trhem.

22 Komise usoudila ze tří důvodů (body 76 až 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že se BvS tím, že snížil cenu, nechoval jako soukromý věřitel. I když asset-deal 2 byla vázána na snížení ceny, podle napadeného rozhodnutí nic nenaznačovalo, že by takto uskutečněná transakce byla méně nákladná než transakce spočívající ve vyžadování zaplacení celé původně dohodnuté ceny a odstoupení od asset-deal 2 (bod 81 odůvodnění). Komise kromě toho odmítla tvrzení žalobkyně, podle něhož vzhledem ke snížení subvencí přislíbených

spolkovou zemí Durynsko představuje snížení ceny pouze změnu smlouvy o privatizaci. Komise totiž usoudila, že BvS a spolková země Durynsko představovaly v každém případě odlišné právnické osoby (bod 82 odůvodnění). Komise z toho vyvodila, že BvS nejednal tak, aby chránil své finanční zájmy, ale snažil se zajistit přežití žalobkyně (bod 83 odůvodnění).

23 Podle napadeného rozhodnutí nemohlo snížení ceny být předmětem výjimky jakožto podpora *ad hoc* na restrukturalizaci, protože podmínky stanovené v obecných směrech Společenství pro podpory na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích nebyly splněny. Restrukturalizační plán žalobkyně zvláště nebyl založen na realistických předpokladech a obnovení její dlouhodobé životaschopnosti bylo pochybné (bod 92 až 97 bod odůvodnění).

24 Komise připomněla podmínku uloženou pro podpory na restrukturalizaci, podle níž musí restrukturalizační plán stanovit opatření k co největšímu možnému zmírnění nepříznivých důsledků, které z něj mohou pro soutěžitele vyplynout (bod 98 až 101 odůvodnění). Nehledě na připomínky soutěžitele žalobkyně, který uvedl, „že na určitých trzích výrobků, na kterých působí [žalobkyně], existují nadměrné strukturální kapacity", usoudila, že podle informací, jež má k dispozici, neexistují „nadměrné kapacity na celém trhu" (bod 101 odůvodnění).

25 Komise se konečně domnívala, že podmínka přiměřenosti podpory nebyla splněna, jelikož neexistoval žádný vklad soukromého investora ve smyslu výše uvedených obecných směrů (bod 102 až 107 odůvodnění). Kromě toho Komise konstatovala, že podle téhož soutěžitele prodávala žalobkyně své výrobky soustavně pod tržní cenou, či dokonce pod výrobní cenou, a neustále těžila z přísunu hotovosti určeného k vyrovnání ztrát a shledala, že nemůže být

vyloučeno, že žalobkyně využívala získané prostředky k činnostem, jež způsobily narušení hospodářské soutěže na trhu a nesouvisely s procesem restrukturalizace (bod 103 odůvodnění). Dospěla k závěru, že snížení ceny nebylo slučitelné se společným trhem (bod 109 odůvodnění).

26 Podle článků 1 a 2 napadeného rozhodnutí:

‚Článek 1

Státní podpora poskytnutá [Spolkovou republikou] Německo společnosti Technische Glaswerke Ilmenau GmbH ve formě [snížení ceny] o 4 miliony [DEM] kupní ceny v rámci asset-deal 1 uzavřené dne 26. září 1994, je neslučitelná se společným trhem.

Článek 2

1. Spolková republika Německo přijme všechna opatření, jež jsou nezbytná k navrácení podpory uvedené v článku 1, která příjemci byla poskytnuta protiprávně.

2. K navrácení podpory dojde okamžitě podle německých procesních postupů, pokud umožňují okamžitý a účinný výkon napadeného rozhodnutí. Podpora, kterou je nutno vrátit, zahrnuje úroky [za období ode] dne, kdy příjemce mohl

s protiprávní podporou nakládat, do dne, kdy ji skutečně vrátí. Úroky jsou vypočteny na základě referenční sazby používané pro výpočet ekvivalentu dotace podpor poskytnutých k regionálním účelům.' *(neoficiální překlad)*

27 Žalobkyně uznává, že byla obeznámena s napadeným rozhodnutím již 19. června 2001, kdy jí zástupci BvS předali jeho opis.

28 Dopisem ze dne 23. srpna 2001 Spolková republika Německo sdělila Komisi, že pod podmínkou jejího souhlasu má v úmyslu odložit navrácení podpory, aby neohrozila jednání zahájená mezi žalobkyní a potenciálním novým investorem."

Řízení před Soudním dvorem a návrhy účastníků řízení

6 V návaznosti na vydání napadeného rozsudku požádal BvS dopisem ze dne 8. července 2004 navrhovatelku o navrácení snížené ceny včetně úroků po odečtení plateb, které byly již provedeny na základě usnesení předsedy Soudu zmíněných v bodu 3 tohoto usnesení, to znamená celkově částku 2 212 027,04 eur. BvS nicméně sdělil, že nepřikročí k opatřením k výkonu rozhodnutí stanovícího povinnost vrátit [sníženou cenu] až do doby zamítnutí případného návrhu na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud navrhovatelka do určité doby takový návrh podá.

7 Za těchto okolností navrhovatelka odděleným podáním podle článků 242 ES a 243 ES navrhla:

1. aby byla odložena vykonatelnost článku 2 napadeného rozhodnutí,

— až do konečného rozhodnutí Soudního dvora o opravném prostředku navrhovatelky ze dne 22. září 2004 ve věci C-404/04 P,

— nebo až do okamžiku stanoveného předsedou Soudního dvora;

2. podpůrně aby bylo přijato každé jiné nebo dodatečné opatření, které bude předseda Soudního dvora považovat za nezbytné nebo přiměřené;

3. aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto později.

8 Komise navrhuje zamítnout tento návrh na předběžné opatření jako neodůvodněný a uložit navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

9 Schott, které byl usnesením předsedy pátého rozšířeného senátu Soudu ze dne 15. května 2002 povolen vstup vedlejšího účastníka do řízení na podporu návrhů Komise, navrhuje uvedený návrh zamítnout a uložit navrhovatelce náhradu nákladů řízení včetně nákladů řízení vedlejšího účastníka řízení; podpůrně žádá předsedu Soudního dvora, aby své rozhodnutí o nákladech řízení vyhradil až do rozhodnutí ve věci samé.

K návrhu na předběžné opatření

10 Podle ustálené judikatury mohou být předběžná opatření soudcem určeným pro účely rozhodování o předběžném opatření nařízena pouze v případě, že je prokázáno, že jejich poskytnutí je na první pohled odůvodněné z hlediska skutkového i právního (*fumus boni juris*) a že jsou naléhavá v tomto smyslu, že je nezbytné za účelem zabránění závažné a nenapravitelné újmě zájmům navrhovatele, aby byla vydána a provedena před rozhodnutím ve věci samé. Soudce rozhodující o předběžném opatření případně provede zvážení střetávajících se zájmů (viz zejména usnesení ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Recueil, s. I-1461, bod 73).

11 Tyto podmínky jsou kumulativní, takže předběžná opatření musí být zamítnuta, pokud jedna z těchto podmínek není splněna [viz zejména usnesení ze dne 27. září 2004, Komise v. Akzo a Akcros, C-7/04 P(R), Recueil, s. I-8739, bod 28].

Úvodní poznámky

12 Nejprve je nutno konstatovat, že projednávaný návrh na předběžné opatření nečiní nepřípustným skutečnost, že navržená předběžná opatření spočívají v odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, a jdou tak nad rámec odkladu provádění napadeného rozsudku.

13 Je sice pravda, že opatření navržená v rámci článku 242 ES ze zásady nesmí překročit formální rámec opravného prostředku, se kterým souvisí; je ale také nutno

konstatovat, že podle ustálené judikatury se jedná o návrh na odklad provedení zamítavého rozhodnutí jen ve výjimečných případech, protože uložení odkladu nemůže vést k žádné změně situace navrhovatele (viz usnesení ze dne 21. února 2002, Front National a Martinez v. Parlament, C-486/01 P-R a C-488/01 P-R, Recueil, s. I-1843, bod 73 a tam uvedená judikatura).

14 Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek lze považovat za zamítavé rozhodnutí, neboť Soud jím v plném rozsahu zamítl žalobu, a s ohledem na skutečnost, že povinnost vrátit spornou částku vyplývá z napadeného rozhodnutí, vyžadují důvody související s právem na efektivní soudní ochranu, vysvětlené podrobně v usnesení ze dne 31. července 2003, Le Pen v. Parlament (C-208/03 P-R, Recueil, s. I-7939, body 78 až 88), aby navrhovatelka měla možnost navrhnout v projednávaném případě odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

15 Kromě toho se projednávaný návrh na předběžné opatření opírá také o článek 243 ES, podle něhož může Soudní dvůr ve věcech, které mu byly předloženy, nařídit nezbytná předběžná opatření.

16 To, že je navržen odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, a ne odklad provádění napadeného rozsudku, má nicméně důsledky pro posouzení existence *fumus boni juris*.

17 Jakkoli pevné totiž mohou být důvody a argumenty vznesené navrhovatelkou proti napadenému rozsudku, nemusí totiž stačit pro to, aby na první pohled odůvodňovaly odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. K prokázání, že je splněna podmínka *fumus boni juris*, by navrhovatelka musela být schopna mimoto

dokázat, že důvody a argumenty, kterými je v rámci žaloby na neplatnost zpochybňována zákonnost zmíněného rozhodnutí, jsou způsobilé na první pohled odůvodnit navrhovaný odklad (usnesení Le Pen v. Parlament, uvedeno výše, bod 90).

18 Zadruhé je ke skutečnostem předcházejícím projednávanou věc nutno uvést, že podle konstatování předsedy Soudu v prvním usnesení v řízení o předběžném opatření zmíněném v bodu 3 projednávaného usnesení, především v jeho bodech 79, 87 a 88, se nezdá, že by první a třetí žalobní důvod navrhovatelky postrádal jakýkoliv základ. Kromě toho rozhodl [předseda Soudu] v rámci zvažování zájmů v bodu 118 zmíněného usnesení, že sice zájem Společenství musí mít v normálním případě, ne-li dokonce téměř vždy, přednost před zájmem příjemce podpory zabránit výkonu povinnosti k jejímu vrácení až do doby vydání rozsudku ve věci samé, že však jsou dány „v této věci výjimečné a vysoce specifické okolnosti, které svědčí pro nařízení předběžného opatření". V řízení ve věci samé Soud nicméně veškeré žalobní důvody navrhovatelky zamítl.

19 V důsledku toho je nutno v rámci projednávaného návrhu na předběžné opatření při posuzování podmínky týkající se existence *fumus boni juris* zohlednit to, že napadené rozhodnutí již bylo po skutkové a právní stránce zkoumáno soudem Společenství a že tento považoval žalobu napadající rozhodnutí za neopodstatněnou.

20 Zatřetí vyplývá požadavek uplatňovat v rámci projednávaného návrhu na předběžné opatření právní důvody, které se jeví na první pohled jako zvláště závažné, také z toho, že tyto důvody musí být způsobilé jednak zvrátit posouzení argumentace navrhovatelky provedené Soudem při jeho posouzení ve věci samé a jednak potvrdit

posouzení, kterým předseda Soudu připustil existenci výjimečných a vysoce specifických okolností v této věci.

K fumus boni juris

21 Navrhovatelka rozdělila jí uplatňované důvody opravného prostředku do pěti částí, a to odpadnutí podstatné podmínky smlouvy („Wegfall der Geschäftsgrundlage"), kritérium soukromého věřitele, nesprávné určení výše podpory, restrukturalizační plán a nepostoupení odpovědí vedlejšího účastníka řízení Spolkové republice Německo.

K důvodům opravného prostředku vztahujícím se k odpadnutí podstatné podmínky smlouvy

22 V rámci své argumentace založené na odpadnutí podstatné podmínky smlouvy uvádí navrhovatelka sedm důvodů opravného prostředku. Dva z nich řadí k hmotně-právním důvodům opravného prostředku, zatímco ostatních pět se opírá o údajné vady řízení před Soudem. Z důvodů uvedených v bodu 17 tohoto usnesení nebudou tyto údajné vady řízení zkoumány v rámci projednávaného řízení o předběžném opatření.

23 Jako první hmotně-právní důvod opravného prostředku navrhovatelka uvádí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když zastával názor, že Komisí v napadeném rozhodnutí uvedené odůvodnění k nezohlednění odpadnutí podstatné podmínky smlouvy odpovídá požadavkům článku 253 ES.

24 Jako druhý hmotně-právní důvod opravného prostředku uplatňuje, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že zamítnutí její argumentace vycházející z odpadnutí podstatné podmínky smlouvy v napadeném rozhodnutí není založeno na nesprávném posouzení Komise při použití čl. 87 odst. 1 ES.

25 Oba tyto důvody opravného prostředku, které je nutno zkoumat společně, se opírají v podstatě o to, že Soud nesprávně nevytkl to, že Komise jednak nepovažovala snížení ceny za logický důsledek odpadnutí podstatné podmínky smlouvy a kromě toho v tomto ohledu napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnila.

26 V bodě 82 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v souvislosti s údajným odpadnutím podstatné podmínky smlouvy shledala, že BvS a spolková země Durynsko jsou rozdílné právnické osoby, a z toho vyvodila, že nemůže být přijat argument navrhovatelky, podle nějž představuje snížení ceny vzhledem ke snížení subvencí přislíbených spolkovou zemí Durynsko pouze změnu smlouvy o privatizaci.

27 V napadeném rozsudku vyložil Soud toto zjištění tak, že argument navrhovatelky považoval v tomto za nerozhodný. Dále uvedl, že u podpory údajně přislíbené spolkovou zemí Durynsko se jednalo o investiční podporu pokrytou 23. rámcovým plánem úkolu společného zájmu „Zlepšení ekonomické a regionální struktury", tj. režim podpory investic pro regionální účely, zatímco snížení ceny nespadá pod tento speciální režim podpory investic, a nemohlo být tudíž Komisí posouzeno vzhledem k ustanovením tohoto režimu. Ostatně poskytnutí této údajné investiční podpory spadá podle Soudu do pravomocí spolkové země Durynsko, a nikoliv do pravomocí

BvS. Soud poté shledal, že za těchto okolností nelze mít za to, že se Komise dopustila nesprávného posouzení tím, že odmítla tvrzení vycházející z práva na změnu asset-deal 1 z důvodu, že BvS a spolková země Durynsko byly různé právnické osoby, i kdyby spolková země Durynsko žalobkyni uvedenou investiční podporu skutečně přislíbila (viz napadený rozsudek, body 70 až 77).

28 Soud dodal, že navrhovatelka ve svých písemných vyjádřeních v každém případě z právního hlediska dostatečně neprokázala, že spolková země Durynsko skutečně přislíbila poskytnout investiční podporu ve výši 4 milionů DEM. Vzhledem k nedostatku takového důkazu se domníval, že předpoklad ohledně existence příslibu poskytnutí investiční podpory spolkovou zemí Durynsko, na němž je založena úvaha navrhovatelky, není doložen, a že není proto namístě zabývat se tvrzením žalobkyně týkajícím se otázky změny smluv v důsledku odpadnutí jejích podstatných podmínek ani určit, zda tento údajný příslib poskytnutí podpory spadal pod 23. rámcový plán (viz napadený rozsudek, body 78 až 86).

29 Před Soudním dvorem navrhovatelka uplatňuje, že není rozhodné, zda spolková země Durynsko uvedenou podporu přislíbila. Rozhodující je, že smluvní strany při uzavření kupní smlouvy vycházely společně z vyšší podpory ze strany spolkové země.

30 Komise toto považuje za nové, před Soudem neuplatněné tvrzení navrhovatelky a tvrdí, že v případě vyhovění této argumentaci by byl prakticky ukončen Smlouvou stanovený systém kontroly státních podpor. K vynětí podpory ze systému kontroly stanoveného právem Společenství by totiž stačilo, aby veřejný orgán a příjemce podpory uvedli, že společně vycházeli z toho, že třetí osoba finančně přispěje ke koupi, a poté ve více než pravděpodobném případě, kdy tato třetí osoba svůj příspěvek neposkytne, snížili kupní cenu.

31 Rozhodnutí o otázce, zda a případně jakým způsobem se může vnitrostátní právní institut jako odpadnutí podstatné podmínky smlouvy použít na systém kontroly státních podpor, by šlo bezpochyby nad rámec projednávaného řízení o předběžném opatření.

32 Takovýto přezkum není nicméně v tomto stadiu řízení nezbytný vzhledem k tomu, že chybí dostatečný počet indicií, které by na první pohled připouštěly závěr, že existují předpoklady pro použití právního institutu odpadnutí podstatné podmínky smlouvy.

33 Podle písemných vyjádření navrhovatelky spočívá totiž použití tohoto právního institutu na předpokladu, že jak BvS, tak také ona vycházely z vyšší podpory spolkové země Durynsko. V souvislosti s BvS se tento předpoklad nejeví být prokázaným.

34 Soud k tomu v bodě 75 napadeného rozsudku uvedl, že snížení ceny navrhovatelce „[bylo] poskytnuto BvS, federálním úřadem pro správu majetku, aby žalobkyně mohla čelit finančním obtížím, ve kterých se ocitla, a obnovit svou životaschopnost, a nikoliv za účelem podpory regionálnímu hospodářství spolkové země Durynsko, cíle sledovaného 23. rámcovým plánem".

35 Podle konstatování Soudu v bodě 16 napadeného rozsudku Spolková republika Německo ve svých připomínkách k zahájení formálního vyšetřovacího řízení sdělila Komisi, že „snížení ceny nepředstavovalo státní podporu, ale odpovídalo chování soukromého věřitele, který hledá způsoby, jak vymoci svou pohledávku v situaci, kdy zaplacení celé prodejní ceny by pravděpodobně způsobilo vstup žalobkyně do likvidace".

36 Jedná se přitom o skutková zjištění, která nemohou být před Soudním dvorem zpochybněna. Jen Soud je totiž příslušný jednak pro stanovení skutkových zjištění, pokud ze spisu nevyplývá, že jsou jeho zjištění v podstatném ohledu chybná, a jednak k posouzení těchto zjištění. Posouzení skutkových zjištění tedy není, pokud nebyly Soudu předložené důkazní prostředky zkresleny, právní otázkou, která by jako taková podléhala kontrole Soudního dvora v rámci opravného prostředku (viz zejména rozsudek ze dne 11. února 1999, Antillean Rice Mills a další v. Komise, C-390/95 P, Recueil, s. I-769, bod 29, a usnesení Front National a Martinez v. Parlament, uvedeno výše, bod 84).

37 Konečně je k odůvodnění, které uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, nutno říci, že není možno od ní vyžadovat podrobně odůvodňovat její rozhodnutí, odpovídá-li na argumenty, které považuje za irelevantní nebo jen málo relevantní.

38 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že v důvodech opravného prostředku opírajících se o odpadnutí podstatné podmínky smlouvy a o údajně nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhovatelka nepředkládá důkaz, jaký je od ní v souvislosti s *fumus boni juris* vyžadován.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z kritéria soukromého věřitele

39 Tímto důvodem opravného prostředku navrhovatelka v podstatě uplatňuje, že Soud jednak neprávem popřel, že se Komise ve svém vyjádření k argumentu týkajícímu se jednání, které by učinil soukromý věřitel, aby zdolal obtíže, ve kterých se ocitla navrhovatelka, dopustila porušení povinnosti odůvodnit napadené rozhodnutí, a jednak se jen nedostatečně zabýval argumenty navrhovatelky v tomto ohledu.

40 Nehledě na to, že navrhovatelka v tomto důvodu opravného prostředku převážně jen opakuje své, Soudu již přednesené argumenty, je nutno uvést, že napadené rozhodnutí obsahuje v bodech 76 až 83 odůvodnění, které se na první pohled zdá být dostatečně podrobné, aby – jak je podle ustálené judikatury nezbytné – vyjádřilo úvahy orgánu Společenství, který právní akt vydal, tak jasně a jednoznačně, že se z něj dotyční dozvědí důvody vydaného opatření a příslušný soud může uplatnit svou kontrolní úlohu (viz zejména rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, bod 35).

41 Vzhledem k této judikatuře se nezdá, že by navrhovatelka v projednávaném důvodu opravného prostředku předložila důkaz, jaký je od ní v souvislosti s *fumus boni juris* vyžadován.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného určení výše podpory

42 Tímto důvodem opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl její argumentaci, podle které Komise neprávem požadovala vrácení celého snížení ceny, přestože částka představující státní podporu – pokud se dá o podpoře mluvit – byla ve skutečnosti nižší než snížení ceny. Soud ve svých úvahách nezohlednil, že soukromý věřitel by sice možná neposkytl snížení ceny ve stejné výši jako BvS, ale v každém případě by zohlednil hrozící platební neschopnost navrhovatelky, a tím vznikající dodatečné náklady, a vyslovil by se tedy pro odpovídající úpravu kupní ceny směrem dolů.

43 Soud k tomu se zřetelem na judikaturu Soudního dvora mimo jiné uvedl, že zrušení protiprávní podpory prostřednictvím jejího navrácení je logickým důsledkem určení její protiprávnosti; proto nemůže být požadavek úplného navrácení protiprávně poskytnuté podpory za účelem obnovení dřívějšího stavu považován za opatření, které je vzhledem k cílům ustanovení Smlouvy o ES o státních podporách nepřiměřené (viz zejména rozsudek ze dne 14. ledna 1997, Španělsko v. Komise, C-169/95, Recueil, s. I-135, bod 47).

44 Je tedy třeba konstatovat, že navrhovatelka v projednávaném důvodu opravného prostředku nepředložila důkaz, jaký je od ní v souvislosti s *fumus boni juris* vyžadován.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nezohlednění pozměněného restrukturalizačního plánu

45 Tímto důvodem opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje, že Soud měl vytknout, že Komise ve svém rozhodnutí nezohlednila pozměněný restrukturalizační plán vytvořený v roce 2001, který nahradil plán z roku 1998.

46 Při svém líčení úvah, na základě kterých Soud toto tvrzení zamítl, ponechává navrhovatelka nicméně nezmíněno, že Soud v bodě 158 napadeného rozsudku poukazuje na to, že německé orgány Komisi dne 27. února 2001 sdělily následující: „Nicméně spolková vláda vychází z toho, že na základě tržního chování BvS může

Komise uzavřít řízení bez přezkoumání změn restrukturalizačního plánu, který je ještě nutno podrobně dohodnout."

47 Na první pohled nemluví nic proti tomu, aby samotné toto skutkové zjištění bylo považováno za dostatečné odůvodnění toho, že se Komise, vycházejíc z údajů učiněných samotnou německou vládou, mohla opírat o restrukturalizační plán z roku 1998.

48 Navrhovatelka tedy v projednávaném důvodu opravného prostředku nepředložila důkaz, jaký je od ní v souvislosti s *fumus boni juris* vyžadován.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nepostoupení odpovědí vedlejšího účastníka řízení Spolkové republice Německo

49 Tímto důvodem opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že jím zjištěné porušení práva obhajoby v důsledku nepostoupení odpovědí vedlejšího účastníka řízení Spolkové republice Německo nemá takový význam, aby mohlo samo o sobě způsobit zrušení napadeného rozhodnutí.

50 Jelikož podle ustálené judikatury vede takové porušení práva obhajoby ke zrušení jedině tehdy, mohlo-li by řízení bez tohoto porušení dospět k jinému závěru (viz

zejména rozsudek ze dne 5. října 2000, Německo v. Komise, C-288/96, Recueil, s. I-8237, bod 101), a vzhledem k tomu, že neexistují žádné indicie, které by na první pohled připouštěly závěr, že se nepostoupení předmětných informací mohlo projevit na obsahu napadeného rozhodnutí, navrhovatelka v projednávaném důvodu opravného prostředku nepředložila důkaz, jaký je od ní v souvislosti s *fumus boni juris* vyžadován.

51 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že se navrhovatelce žádným z jí uplatňovaných důvodů opravného prostředku nepodařilo prokázat existenci *fumus boni juris*, odpovídajícího kritériím uvedeným v bodech 12 až 20 projednávaného usnesení, která by odůvodňovala odklad napadeného rozhodnutí.

52 Za těchto okolností je nutno návrh na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí nebo na vydání jiných předběžných opatření zamítnout.

Z těchto důvodů předseda Soudního dvora rozhodl takto:

1) Návrh na předběžné opatření se zamítá.

2) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Podpisy.